

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 25, 2014

Nummer 25, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1612](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1626](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1615](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1613](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1614](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1606](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1607](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1616](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1610](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1609](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1617](#) 08-07-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1618](#) 08-07-2014

RECHTSPRAAK

Het hof heeft met betrekking tot de afwijzing van het getuigenverzoek overwogen dat de raadsman niet heeft gemotiveerd dat en waarom de getuige van wie de oproeping wordt verzocht, de persoon zou zijn die door de verdachte in zijn verhoren als ‘Boyke’ is aangeduid. De afwijzing van dat verzoek is gelet op het stadium waarin het verzoek is gedaan, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de afwijzing van het hof van het verzoek tot het horen van [betrokkene 1] als getuige.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het arrest HR 1 juli 2014, ECLI:NL:HR:2014:1496, houdt omtrent de beoordeling van cassatieklachten over de motivering van de beslissing inzake een verzoek tot het oproepen en horen van getuigen onder meer het volgende in:

‘(...) In art. 80a RO is bepaald dat het beroep in cassatie niet-ontvankelijk kan worden verklaard op de grond dat de betrokkene klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep. Daarom mag in gevallen waarin dat belang niet evident is, van de verdediging in redelijkheid worden verlangd dat zij in de cassatieschriftuur een toelichting geeft met betrekking tot het belang bij haar klacht. (...)’

Bij de beoordeling van de afwijzing van een verzoek tot het oproepen van getuigen gaat het uiteindelijk om de vraag of de beslissing begrijpelijk is in het licht van - als waren het communicerende vaten - enerzijds hetgeen aan het verzoek ten grondslag is gelegd en anderzijds de gronden waarop het is afgewezen. Bij de beoordeling van de begrijpelijkheid van de beslissing kan ook het procesverloop van belang zijn, zoals (i) het stadium waarin het verzoek is gedaan, in die zin dat het verzoek eerder had kunnen en redelijkerwijs ook had moeten worden gedaan, en (ii) (...). Met inachtneming van de uit art. 80a RO voortvloeiende terughoudendheid bij de toetsing in cassatie in gevallen van waarin het belang bij vernietiging niet evident is, zal die toetsing zich daarom, meer dan vroeger het geval was, concentreren op de vraag of de beslissing van de feitenrechter ten aanzien van het al dan niet horen onderscheidenlijk doen oproepen van getuigen begrijpelijk is. Daarbij verdient opmerking dat

die begrijpelijkheid in verband met de aan de feitenrechter voorbehouden weging en waardering van de omstandigheden van het geval in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst.’

De raadsman heeft zich op de (vijfde) terechtzitting in hoger beroep van 30 januari 2013 slechts aangesloten bij het verzoek van de raadsman van medeverdachte [medeverdachte] om [betrokkene 1] als getuige te horen en heeft in dat kader met betrekking tot de identiteit van deze getuige aangevoerd dat er ‘nu concrete informatie [is] dat die “Boyke” wel degelijk bestaat’, zonder deze stelling nader te onderbouwen. Blijkens zijn onder 3.3 weergegeven overwegingen heeft het hof met betrekking tot de afwijzing van het verzoek overwogen dat de raadsman niet heeft gemotiveerd dat en waarom de getuige van wie de oproeping wordt verzocht, de persoon zou zijn die door de verdachte in zijn verhoren als ‘Boyke’ is aangeduid. De afwijzing van dat verzoek is, gelet op hetgeen onder 3.5 is overwogen, mede gelet op het stadium waarin het verzoek is gedaan, niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘De advocaat van verdachte heeft zich bij de advocaat van de medeverdachte aangesloten in diens verzoek om “Boyke” te (doen) horen. Het overgenomen verzoek om deze getuige te horen is een verzoek in de zin van artikel 331, eerste lid, in verbinding met artikel 328 Sv om toepassing te geven aan artikel 315 Sv. Die bepalingen zijn ingevolge artikel 415 Sv ook in hoger beroep van toepassing. Maatstaf bij de beslissing op een zodanig verzoek is of de noodzaak daarvan is gebleken. Het hof heeft dus de juiste maatstaf aangelegd. Maar de motivering van de afwijzing schiet mijns inziens tekort. Op 30 januari 2013 is het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep opnieuw aangevangen en heeft de advocaat van de medeverdachte [medeverdachte] gepersisteerd bij zijn verzoek om [betrokkene 1] als getuige op te roepen. De advocaat van de medeverdachte heeft verwezen naar de inhoud van zijn brief van 28 januari 2013 met daarin nadere gedetailleerde gegevens over deze getuige. De achtergrond van het verzoek om deze getuige te horen was dat deze getuige betrokken is geweest bij de invoer van de containers, dat de medeverdachte [medeverdachte] en verdachte beiden naar hem wijzen als degene die verantwoordelijk is voor die invoer en beiden eveneens ontkennen dat zij iets met die containers te maken hadden voordat die in Antwerpen aankwamen. Eerst was deze getuige door de verdediging aangeduid als “Boyke”. De overwegingen van het hof dat onvoldoende is onderbouwd dat [betrokkene 1] dezelfde persoon is als deze “Boyke” lijkt mij te kort door de bocht, nu verdachten beweren dat dit het geval is en nu er geen enkele bron is die het tegendeel aannemelijk doet worden. Het hof had de relatie tussen “Boyke”,

[betrokkene 1] en (mede)verdachte juist kunnen ophelderen door deze [betrokkene 1] te (doen) horen, zoals de advocaat van de medeverdachte verzocht, bij welk verzoek de advocaat van verdachte zich heeft aangesloten.

Het middel is naar mijn mening in zoverre gegrond.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1615

Zaaknummer: 13/00807

Wetsartikelen: 331 Sv, 328 Sv en 415 Sv

RECHTSPRAAK

De enkele door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat verdachte zich van X, die hem had vastgepakt, heeft losgetrokken ten gevolge waarvan deze ten val is gekomen, vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat zij daarvan pijn zou ondervinden. Daarnaast kan de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat verdachte de in de bewezenverklaring genoemde goederen ‘opzettelijk’ heeft vernield of beschadigd, niet zonder meer worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsvoering, waardoor de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen is omkleed.

Het eerste middel behelst onder meer de klacht dat de bewezenverklaring onder 1 ten aanzien van het opzet onvoldoende met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Voorwaardelijk opzet op een bepaald gevolg – zoals hier pijn – is aanwezig indien de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat dit gevolg zal intreden. Het zal moeten gaan om een kans die naar algemene ervaringsregelen aanmerkelijk is te achten.

De enkele door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte zich van [betrokkene 1], die hem had vastgepakt, heeft losgetrokken ten gevolge waarvan deze ten val is gekomen, vormt onvoldoende grond voor het oordeel dat de verdachte bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat zij daarvan pijn zou ondervinden.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

Het tweede middel behelst de klacht dat de bewezenverklaring onder 4 ten aanzien van het opzet onvoldoende met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voorts heeft het hof het volgende overwogen:

‘Het hof gaat op basis van de gebezigde bewijsmiddelen en het verhandelde ter terechtzitting uit van de volgende feiten en omstandigheden. Nadat de verdachte via de trap in het halletje naar de bovenverdieping van de woning van aangeefster [betrokkene 1] was gevlucht, is hij vanaf die bovenverdieping in de achtertuin van de [a-straat 1] gesprongen. Vervolgens is de verdachte via de schutting naar de achtertuin van de [a-straat 2] geklommen. Hier heeft hij zich vervolgens enige tijd verstopt, waarna hij op de schutting tussen de [a-straat 2] en [a-straat 3] is geklommen. Daar is hij enige tijd blijven staan, terwijl hij zich vasthield aan een regenpijp. Nadat verbalisanten hem meerdere keren hadden gesommeerd om naar beneden te komen, is de verdachte met een vuurwapen in zijn been geschoten. Eén van de verbalisanten is hierop over de schutting heen geklommen om de verdachte naar beneden te begeleiden. Nog voordat de verbalisant dit kon doen, is de verdachte via een aan de gevel bevestigd zonnescrm een slaapkamer op de eerste verdieping van de [a-straat 3] binnengeklommen. Eenmaal binnen deed hij volgens getuige [getuige] het raam en de gordijnen dicht. In de slaapkamer heeft hij vervolgens een aantal goederen vernield of beschadigd.

Naar het oordeel van het hof volgt uit de bovenstaande feiten en omstandigheden dat de verdachte zich willens en wetens aan de aanmerkelijke kans blootgesteld dat hij in de slaapkamer goederen zou vernielen en is hij door zijn eigen handelen in de situatie is geraakt waarin hij meende geen andere keuze te hebben dan de slaapkamer aan de [a-straat 3] binnen te klimmen. Derhalve heeft de verdachte voorwaardelijk opzet gehad op de vernieling en komt hem geen beroep op overmacht toe. Het hof verwerpt het verweer van de raadsman.’

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte de in de bewezenverklaring genoemde goederen ‘opzettelijk’ heeft vernield of beschadigd, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 4 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1609

Zaaknummer: 12/04180

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat verdachte ‘redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs op 1 januari 2009 ongeldig was verklaard, kan niet uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 2 ontoereikend is gemotiveerd, nu uit de door het Hhf gebezigde bewijsmiddelen niet zonder meer kan volgen dat de verdachte ‘redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard.

De Hoge Raad: overweegt als volgt. De bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte ‘redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs op 1 januari 2009 ongeldig was verklaard, kan niet uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsmiddelen worden afgeleid. In het bijzonder kan de ongeldigverklaring niet worden afgeleid uit de als bewijsmiddel 14 tot het bewijs gebezigde brief van het CBR, inhoudende dat tot het opleggen van een onderzoek is besloten en dat de mogelijkheid van ongeldigverklaring van verdachtes rijbewijs bestaat, welke brief door de verdachte op 29 april 2008 is ontvangen. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Conclusie A-G:

‘Uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen volgt niet dat verzoeker de brief van het CBR van 20 augustus 2008 met daarin het besluit tot ongeldigverklaring van zijn rijbewijs (bewijsmiddel 15) heeft ontvangen. Evenmin volgt daaruit dat verzoeker op 1 januari 2009 niet meer over zijn rijbewijs beschikte doordat hij dat bij het CBR had ingeleverd. Wel volgt uit de gebezigde bewijsmiddelen dat verzoeker kennelijk de als bewijsmiddel 14 tot het bewijs gebezigde brief van het CBR van 29 april 2008 heeft ontvangen (zie bewijsmiddel 12). Uit de inhoud van die brief en de omstandigheid dat verzoeker het CBR niet schriftelijk over zijn

verhuizing heeft bericht, heeft het Hof echter niet kunnen afleiden dat verzoeker op 1 januari 2009 redelijkerwijs moest weten dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Het middel is terecht voorgesteld.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1606

Zaaknummer: 13/01513

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

In de door verdachte bij de dagvaarding ontvangen toelichting op de dagvaarding staat hoe en wanneer het hoger beroep ingesteld moet worden. Dat verdachte die informatie kennelijk niet tot zich heeft genomen is voor eigen rekening en risico van verdachte. Er is geen sprake van een verontschuldigbare termijnoverschrijding.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep tegen het vonnis van de politierechter in de Rechtbank Leeuwarden van 8 mei 2012.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de verdachte niet-ontvankelijk verklaard in het ingestelde hoger beroep en heeft daartoe het volgende overwogen:

‘Uit het dossier blijkt dat de dagvaarding voor de politierechter op 10 februari 2012 in persoon aan verdachte is uitgereikt.

Op het moment dat verdachte in de zittingzaal van de politierechter verschijnt (te laat) is er al een einduitspraak in zijn zaak gedaan. De politierechter heeft verdachte nog te woord gestaan en hem het vonnis meegedeeld, terwijl de politierechter dit niet had hoeven te doen.

Verdachte is naar eigen zeggen achteraf nog bij de balie van de rechtbank geweest, maar heeft niets gevraagd over het instellen van hoger beroep.

In de door verdachte bij de dagvaarding ontvangen toelichting op de dagvaarding staat echter hoe en wanneer het hoger beroep ingesteld moet worden. Dat verdachte die informatie kennelijk niet tot zich heeft genomen is voor eigen rekening en risico van verdachte. Er is geen sprake van een verontschuldigbare termijnoverschrijding.

Gelet op het voorgaande zal het hof verdachte niet ontvankelijk verklaren in het ingestelde hoger beroep. Vooropgesteld moet worden dat de wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger

beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldikbaar doen zijn. (Vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5706, NJ 2004/462.)

Het hof heeft geoordeeld dat de omstandigheden waarop door de raadvrouwe van de verdachte een beroep is gedaan, niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in voormelde zin. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat – zoals het hof heeft vastgesteld – de dagvaarding om ter terechtzitting van de politierechter te verschijnen aan de verdachte in persoon is betekend, dat de verdachte aldaar niet is verschenen en dat de politierechter de zaak vervolgens bij verstek heeft behandeld en de verdachte tot straf heeft veroordeeld. Dat de politierechter de verdachte, nadat deze zich na afloop van de behandeling van zijn zaak in de zittingszaal had vervoegd, heeft geïnformeerd over de hem opgelegde straf, leidt niet tot een ander oordeel, ook niet indien daarbij in aanmerking wordt genomen dat de verdachte in eerste aanleg niet werd bijgestaan door een raadsman. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1612

Zaaknummer: 13/03424

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr is de verdachte veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

Het middel klaagt dat uit het bestreden arrest niet blijkt dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven.

Wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr is de verdachte veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1616

Zaaknummer: 13/03213

Wetsartikelen: 197 (oud) Sr en Terugkeerrichtlijn

RECHTSPRAAK

In de bestreden uitspraak ligt als het oordeel van het hof besloten dat in eerste aanleg aan de voorschriften van artikel 41 en 51 Sv is voldaan. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en behoefde geen nadere motivering.

Het middel klaagt in de kern genomen dat het hof – dat de verdachte niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep – niet heeft onderzocht of in eerste aanleg de voorschriften van artikel 41 en 51 Sv zijn nageleefd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting van de politierechter in de Rechtbank Dordrecht van 21 januari 2008 is tegen de aldaar niet-verschenen verdachte verstek verleend en heeft de politierechter na sluiting van het onderzoek ter terechtzitting meteen mondeling uitspraak gedaan.

Bij de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevinden zich:

- een 'last tot toevoeging' van 8 december 2006 inhoudende dat aan de verdachte wordt toegevoegd als raadsman mr. K.H. May;
- een brief van mr. G.M. van der Ent van 15 december 2006 gericht aan de Rechtbank Dordrecht, inhoudende dat hij de zaak tegen de verdachte als raadsman overneemt van mr. May;
- een brief van mr. P.J. Silvis van 19 januari 2007 gericht aan de Rechtbank Dordrecht, inhoudende dat hij de zaak tegen de verdachte als raadsman overneemt;
- een brief van de officier van justitie in het Arrondissementsparket Dordrecht van 17 oktober 2007 in de zaak van de verdachte, gericht aan mr. Silvis, inhoudende:

'Hierbij doe ik u toekomen een afschrift van de dagvaarding/oproeping (...)

De zaak zal worden behandeld op maandag 21 januari 2008, te 09.45 uur ter terechtzitting van

de politierechter Dordrecht, Steegversloot 36.’

In de bestreden uitspraak ligt als het oordeel van het hof besloten dat in eerste aanleg aan de voorschriften van artikel 41 en 51 Sv is voldaan. Dit oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en behoefde geen nadere motivering. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Het middel stoelt kennelijk op de stelling dat het Hof de verdachte niet op grond van art. 416, tweede lid, Sv niet-ontvankelijk kan verklaren, indien niet blijkt “dat de Politierechter in eerste aanleg heeft onderzocht in hoeverre aan de in de strafzaak eerder voorlopig gehechte verdachte een raadsman is toegevoegd dan wel de Politierechter is nagegaan of de ambtshalve toegevoegde raadsman een afschrift van de dagvaarding is verzonden en waarom deze niet ter zitting is verschenen.” Er bestaat geen verplichting voor het Hof om de zaak inhoudelijk te behandelen, indien er gebreken aan het onderzoek in eerste aanleg kleven.

Het standpunt is dat verdachte niet-ontvankelijk wordt verklaard in het beroep in cassatie nu het middel klaarblijkelijk niet tot cassatie kan leiden.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1617

Zaaknummer: 13/04533

Wetsartikelen: 41 Sv en 51 Sv

RECHTSPRAAK

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof geoordeeld dat de bewezenverklaarde bijzonderheden op 18 december 2006 nog niet openbaar waren gemaakt. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Daarnaast is het oordeel van het hof dat openbaarmaking van de bijzonderheden, naar redelijkerwijs te verwachten viel, significante invloed zou kunnen hebben op de koers van het aandeel [A] toereikend gemotiveerd en niet onbegrijpelijk.

Het eerste voorgestelde middel klaagt dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet kan worden afgeleid dat de in de bewezenverklaring genoemde bijzonderheden niet openbaar waren gemaakt in de zin van artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Van openbaarmaking in de zin van artikel 46 (oud) lid 4 Wte 1995 is sprake wanneer de desbetreffende bijzonderheid (informatie) zonder voorbehoud aan derden is bekendgemaakt en daarmee in beginsel kenbaar is voor het beleggend publiek (vgl. HR 5 juli 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP2551, r.o. 7.2).

Blijkens de bewijsvoering heeft het hof geoordeeld dat de bewezenverklaarde bijzonderheden op 18 december 2006 nog niet openbaar waren gemaakt. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hof ten aanzien van hetgeen omtrent deze bijzonderheden aan derden is bekendgemaakt heeft vastgesteld dat sprake is geweest van een persbericht van [A] [C] van 3 januari 2007 (bewijsmiddel 10), voorafgegaan door een biedingsbericht van Parcom Ventures B.V. van 21 december 2006 (bewijsmiddel 9), terwijl uit de bewijsmiddelen niet blijkt – en in de schriftuur ook niet wordt toegelicht op grond waarvan het hof had moeten vaststellen – dat één of meer van deze bijzonderheden op een eerder tijdstip aan derden zijn bekendgemaakt.

Het middel faalt.

Het tweede voorgestelde middel klaagt dat onbegrijpelijk is het oordeel van het hof dat openbaarmaking van de in de bewezenverklaring genoemde bijzonderheden, naar

redelijkerwijs te verwachten viel, significante invloed zou kunnen hebben op de koers van het aandeel [A].

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens zijn bewijsoverweging heeft het hof zijn oordeel dat openbaarmaking van deze bijzonderheden, naar redelijkerwijs te verwachten viel, significante invloed zou kunnen hebben op de koers van het aandeel [A], anders dan het middel kennelijk tot uitgangspunt neemt, niet slechts gebaseerd op de inhoud van het nieuwsbericht van het ANP van 3 januari 2007 (bewijsmiddel 15), maar ook op de inhoud van het door [A] uitgegeven persbericht van 3 januari 2007 (bewijsmiddel 10) en de inhoud van de besprekingen tussen het bestuur van [A] en Parcom, waarnaar wordt verwezen in het biedingsbericht van 21 december 2006 (bewijsmiddel 9). Op grond daarvan heeft het hof geoordeeld dat de in de bewezenverklaarde bijzonderheden centraal staande voorgenomen verkrijging door Parcom van een belang van omstreeks 21% in [A], voortvloeide uit een bieding op basis van een commerciële inschatting van de investering. Het op dit een en ander steunende oordeel van het hof dat openbaarmaking van deze bijzonderheden, naar redelijkerwijs te verwachten viel, significante invloed zou kunnen hebben op de koers van het aandeel [A], is aldus toereikend gemotiveerd en niet onbegrijpelijk. Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 190 uren, subsidiair 95 dagen hechtenis, bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1613

Zaaknummer: 13/02473

Wetsartikelen: 46 (oud) Wte 1995

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart de officier van justitie niet-ontvankelijk wegens verjaring.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 32 maanden.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak allereerst wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 7 primair tenlastegelegde, voor zover dit zou zijn begaan vóór 8 juli 2002, verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging wat betreft het onder 7 primair tenlastegelegde, voor zover dit zou zijn begaan vóór 8 juli 2002, vernietigt de bestreden uitspraak voorts wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 28 maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1626

Zaaknummer: 12/01083

Wetsartikelen: 70 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof moet aldus worden verstaan dat de verdachte de Nederlandse taal voldoende beheerste om te begrijpen dat hij werd gedagvaard om te verschijnen ter terechtzitting van de politierechter in de Rechtbank 's-Gravenhage van 10 mei 2012. Dat oordeel is, gelet op hetgeen het hof daaraan ten grondslag heeft gelegd, niet onbegrijpelijk.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de overschrijding van de termijn voor het instellen van het hoger beroep niet verschoonbaar was.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat de wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldikbaar doen zijn. (Vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5706, NJ 2004/462.)

Het oordeel van het hof moet aldus worden verstaan dat de verdachte de Nederlandse taal voldoende beheerste om te begrijpen dat hij werd gedagvaard om te verschijnen ter terechtzitting van de politierechter in de Rechtbank 's-Gravenhage van 10 mei 2012. Dat oordeel is, gelet op hetgeen het hof daaraan ten grondslag heeft gelegd, niet onbegrijpelijk. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte, nu de dagvaarding aan hem in persoon was uitgereikt, binnen veertien dagen na het vonnis van 10 mei 2012 het hoger beroep had moeten instellen – hetgeen hij heeft verzuimd – getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting. Voor zover het middel hierover klaagt, faalt het.

Ook overigens kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1607

Zaaknummer: 13/00900

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Uit de motivering van het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof de afweging van belangen heeft gemaakt, terwijl het ook niet is ingegaan op hetgeen aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag is gelegd. Daarom is de afwijzing door het hof van het verzoek ontoereikend gemotiveerd.

Het eerste middel klaagt over het oordeel van het hof dat de verdachte afstand heeft gedaan van zijn aanwezigheidsrecht. Het tweede middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het oordeel van het hof, inhoudende dat de verdachte vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht bij de behandeling van zijn zaak aanwezig te zijn, berust kennelijk op de enkele grond dat de voorzitter van de receptie van het hof had vernomen dat de verdachte 'afstand heeft gedaan van zijn recht bij de terechtzitting van heden aanwezig te zijn'. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is dat oordeel niet begrijpelijk. Het eerste middel treft doel.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Uit de motivering van het hof van de afwijzing van het verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting blijkt niet dat het hof deze afweging van belangen heeft gemaakt, terwijl het ook niet is ingegaan op hetgeen aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag is gelegd. Daarom is de afwijzing door het hof van het verzoek ontoereikend gemotiveerd. Ook het tweede middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1614

Zaaknummer: 12/05457

Wetsartikelen: 434 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Gelet op artikel 36e lid 4 (oud) Sr, thans artikel 36e lid 5 Sr geeft het oordeel van het hof dat onder wederrechtelijk verkregen voordeel ook besparing van kosten is begrepen, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting.

De middelen klagen over het oordeel van het hof dat sprake is van wederrechtelijk verkregen voordeel met een geschatte omvang van € 115.943,17.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens zijn hiervoor weergegeven overwegingen heeft het hof het verschil berekend tussen de koers van het aandeel [A] op de tijdstippen waarop de betrokkene deze aandelen op 18 december 2006 heeft aangekocht en de slotkoers van het aandeel op 3 januari 2007, zijnde de koersen op de tijdstippen waarop de betrokkene ‘van voorwetenschap gebruik heeft gemaakt’ respectievelijk op het tijdstip waarop ‘alle informatie in/en door de financiële markten was verwerkt’. Op basis van dit verschil heeft het hof het wederrechtelijk verkregen voordeel geschat op de kosten die de betrokkene zich heeft bespaard doordat hij de aandelen kon aankopen tegen een koers waarin de informatie waarover de betrokkene beschikte nog niet was verdisconteerd. Gelet op artikel 36e lid 4 (oud) Sr, thans artikel 36e lid 5 Sr geeft het oordeel van het hof dat onder wederrechtelijk verkregen voordeel ook besparing van kosten is begrepen, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Het oordeel van het hof is voorts niet onbegrijpelijk. Aan die begrijpelijkheid doet niet af de in de toelichting op het eerste middel genoemde omstandigheid dat de betrokkene de aandelen op enig moment na 3 januari 2007 met verlies heeft verkocht. Die omstandigheid is immers niet van invloed op de door de betrokkene op 3 januari 2007 gerealiseerde besparing. Evenmin doet aan die begrijpelijkheid af de enkele in de toelichting op het tweede middel geopperde mogelijkheid dat de koers van het aandeel [A] tussen de hiervoor genoemde tijdstippen ook door andere omstandigheden is beïnvloed.

De middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1618

Zaaknummer: 13/02474

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad is van oordeel dat de klacht geen behandeling in cassatie rechtvaardigt omdat verdachte klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep, aangezien hij binnen de in artikel 552a lid 3 Sv gestelde termijn van drie maanden na de dag waarop de vervolgde zaak tot een einde is gekomen, zich op de voet van artikel 552a lid 1 Sv schriftelijk kan beklagen bij het hof over het uitblijven van een last tot teruggave van de desbetreffende voorwerpen.

Het middel bevat de klacht dat het hof heeft verzuimd op de voet van artikel 353 Sv een beslissing te nemen ten aanzien van de inbeslaggenomen, nog niet teruggegeven voorwerpen.

De Hoge Raad is van oordeel dat deze klacht geen behandeling in cassatie rechtvaardigt omdat de verdachte klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep, aangezien hij binnen de in artikel 552a lid 3 Sv gestelde termijn van drie maanden na de dag waarop de vervolgde zaak tot een einde is gekomen, zich op de voet van artikel 552a lid 1 Sv schriftelijk kan beklagen bij het hof over het uitblijven van een last tot teruggave van de desbetreffende voorwerpen (vgl. HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, NJ 2013/241, r.o. 2.2.3 met betrekking tot een verzuim als het onderhavige). De Hoge Raad zal daarom – gezien artikel 80a RO – het beroep niet-ontvankelijk verklaren.

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Conclusie A-G:

‘Bij arrest van 18 juli 2008 heeft het Hof de verdachte ten aanzien van het onder 1 tweede/cumulatief/alternatief, 3 en 4 bewezenverklaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaren, met aftrek als bedoeld in art. 27 Sr, en heeft het de teruggave gelast van de inbeslaggenomen voorwerpen zoals deze zijn vermeld op de aan het arrest gehechte lijst van inbeslaggenomen voorwerpen. De Hoge Raad heeft dat arrest vernietigd wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 3 tenlastegelegde en de strafoplegging en heeft de zaak teruggewezen. Eerdere beslissingen aangaande het beslag vallen onder de strafoplegging.

Een beslissing tot teruggave van een beslag wordt derhalve vernietigd indien de Hoge Raad de strafoplegging vernietigt (vgl. HR 25 september 2012, ECLI:NL:HR:2012: BX4994). De steller van het middel wijst er terecht op dat het Hof ten onrechte niet opnieuw heeft beslist over de in beslag genomen voorwerpen maar dat hoeft niet tot cassatie te leiden omdat de Hoge Raad zelf alsnog de teruggave van deze voorwerpen kan gelasten.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1610

Zaaknummer: 13/02132

Wetsartikelen: 552a Sv